

10 e Kamer

Nr. 1083/05
VAN HET PARKET

Nr. C/1484/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Herstelvordering : in voortzetting
op 28 mei 2009 om 14 uur.

verstek

14 november 2008

not. BG 66.97.5617/94 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____, geboren te _____
op _____, handelaar, voorheen wonende te _____
thans wonende te _____

2.Nr. _____, gewijzigd in _____, in
faling, met als curator: meester _____, advocaat te _____

Verdacht van: te

De eerste:

Bij inbreuk op artikel 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan of hoe dan ook, de bepalingen van titel II van de wet overtreden te hebben, meer bepaald door:

A. Zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, of een bestaande woning afgebroken, herbouwd of verbouwd te hebben, in casu: in juni 1994, stallingen, bedrijfswoning en bedrijfsgebouw te hebben opgetrokken.

B. Door de sub A omschreven werken instandgehouden te hebben in de periode van juni 1994 tot 1 september 1996.

De tweede:

Gedagvaard om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de kosten en de boeten ten laste van de eerste haar aangestelde die de inbreuk heeft gepleegd in de bediening waarmee verdachte gelast was.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 8 september 2005, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

De Rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient te worden verbeterd gezien de wet van 29.03.1962, waarnaar in de dagvaarding gerefereerd wordt, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven en vervangen is door het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, namelijk:

"Bij inbreuk op artikel 146 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening:

A. zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning of in strijd met deze vergunning gebouwd hebben, op een grond één of meer vaste inrichtingen geplaatst hebben, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid hebben, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu: (...)"

De Rechtbank stelt vast dat de datum der feiten bij feit A dient te worden verbeterd naar "18 oktober 1994".

Verklaart de feiten A en B in hoofde van de eerste gedaagde bewezen.

Veroordeelt de gedaagde uit hoofde van de feiten A en B samen, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Beveelt dat eerste beklagde overgaat tot het herstel van de plaats te
ter kadaster gekend onder
in de vorige staat, meer bepaald : het afbreken van de wederrechtelijk opgerichte gebouwen, zoals bij brief dd. 16.01.1995 van de gemachtigde ambtenaar ter kennis gebracht aan de Heer Procureur des Konings, dit alles binnen een termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt eerste beklagde tot de betaling van een dwangsom van € 100/dag vertraging in de uitvoering van het herstel. Zegt voor recht dat de dwangsom slechts na verloop van een termijn van één jaar nadat huidig vonnis kracht van gewijsde zal bekomen hebben, verbeurd wordt verklaard. en zegt voor recht dat de dwangsommen tot beloop van een maximum totaalbedrag van € 100.000 kunnen worden verbeurd verklaard.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van € 25, zoals bepaald bij artikel 1 van het K.B. dd. 29 juli 1992, in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992, zoals gewijzigd door artikel 1 K.B. dd. 23 december 1993 en zoals gewijzigd bij artikel 1 van het K.B. van 11.12.2001

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 10 + 45 opdediemen = € 55 te betalen bij wijze van

bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985, zoals gewijzigd door art. 3 van de wet van 22.04.2003 en door art. 23 van het K.B. dd. 19.12.2003, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003).

Verwijst de veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, voor het geheel begroot op € 52,40, deze kosten veroorzaakt zijnde door de in zijn hoofde bewezen verklaarde misdrijven en/of onderdelen van feiten.

Verklaart de tweede gedaagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de kosten en boeten opgelegd aan eerste beklagde, haar aangestelde, die de inbreuk heeft gepleegd in de bediening waarmee hij gelast was.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 16/09/2005 door het openbaar ministerie tegen beklagde en gedaagde.
- 19/09/2005 door de beklagde en gedaagde telkens slechts op strafrechtelijk gebied.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklagde
monde van meester

in zijn middelen van verdediging bij
advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal,

Voor de burgerrechtelijk aansprakelijk partij verschijnt niemand, noch iemand voor haar in de persoon van een advocaat.

* * *

1. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechter over de vordering van de oorspronkelijke burgerlijke partij is er niet door bestreden en bij afwezigheid van hoger beroep door de oorspronkelijke burgerlijke partij is het vonnis op burgerlijk gebied definitief.

2. De in de telastleggingen A en B te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999, 22 december 1999, 26 april 2000, 8 december 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 28 februari 2003, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart

2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastlegging B is het zo dat het artikel 146, derde lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het hof dient derhalve na te gaan of het in de telastlegging B te last gelegde misdrijf van in stand houden in casu nog steeds strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de telastlegging A betrekking heeft zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979, gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. Het aan de beklaagde te last gelegde misdrijf van in stand houden is dan ook nog steeds strafbaar.

3. De eerste rechter veroordeelde wegens de telastleggingen A en B samen tot een gevangenisstraf van zes maanden terwijl de misdrijven omschreven onder A en B ingevolge artikel 64, eerste lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw gestraft worden met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijftien dagen en een geldboete van 26 tot 2.000 frank, of met één van deze straffen alleen. Het is wel zo dat, zoals hiervoor onder randnummer 2 gesteld, de misdrijven omschreven onder A en B thans een inbreuk uitmaken op artikel 99 § 1-1° DORO en ingevolge artikel 146, eerste lid, 1° van ditzelfde decreet gestraft worden met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, maar gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek dient de minst zware straf te worden toegepast, zijnde deze bepaald in voormelde wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. Door een hogere gevangenisstraf op te leggen dan de maximum gevangenisstraf die op het misdrijf is gesteld, is de door de eerste rechter tegen de eerste beklaagde uitgesproken straf onwettig. Het vonnis wordt, in de mate dat het is bestreden, te niet gedaan.

4. Het hof dient vooreerst te onderzoeken of de strafvordering tegen de beklaagde niet is vervallen door verjaring.

Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A en B ten grondslag liggen en die niet van elkaar gescheiden zijn door een termijn die de geldende verjaringstermijn overtreft, de uiting van één zelfde strafbare gedraging en maken zij één complexe gedraging uit. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit; dit is 1 september 1996. De verjaringstermijn was geschorst gedurende één jaar vanaf de dag waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid, dit is 30 januari 1997. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge artikel 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op de in de telastleggingen A en B omschreven misdrijven, die dateren van vóór 2 september 2003. Op deze misdrijven blijven de bepalingen van artikel 24.1°, 1° lid van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 16 december 1998), van toepassing. De verjaring zou zijn bereikt op 1 september 2002. Ze werd evenwel gestuit op 28 februari 2002, datum waarop de behandeling van de zaak door de eerste rechter, ditmaal op verzoek van de eerste beklagde, werd uitgesteld naar de terechtzitting van 3 oktober 2002 (volgens het zillingsblad voor een laatste keer nadat de behandeling van de zaak reeds elf maal was uitgesteld geworden). Vonnis volgde uiteindelijk, nadat de behandeling van de zaak nog zeven maal werd uitgesteld, op 8 september 2005. Op datum dat de zaak voor het hof werd ingeleid, met name op 18 januari 2008, was de verjaring reeds bereikt. De strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A en B is derhalve vervallen door verjaring.

5. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in zijn brief van 16 januari 1995 met bijlage (zie stuk 82/1-2 van het strafdossier) bij toepassing van artikel 65 § 1-a van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, thans artikel 149 DORO, het herstel van de plaats in de voorgaande staat, dit wil zeggen de afbraak van de wederrechtelijk opgerichte gebouwen.

Bij brief van 15 januari 1997 handhaaft de gemachtigde ambtenaar zijn herstellenvordering en vordert hij aanvullend de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van (toen) 5.000 BEF per dag vertraging.

6. Op het tijdstip dat de eerste rechter van de herstellenvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevat door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding op 24 oktober 1996 was de strafvordering nog niet vervallen door verjaring, zodat het hof over de herstellenvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom nog uitspraak dient te doen.

7. Op de vraag van de raadsman van de eerste beklaagde om de behandeling van de gevorderde herstelmaatregel en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom enige tijd uit te stellen, kan worden ingegaan gelet op de uiteengezette argumenten met betrekking tot de thans beoogde regularisatievergunning.

OP DEZE GRONDEN,

het hof, rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van de beklaagde en bij verstek ten aanzien van de gedaagde

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

100 van het Strafwetboek,

21, 22, 23 en 24 (oud en nieuw) van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering,

185, 186, 190, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er over beslissende:

Doet het vonnis, in de mate dat het is bestreden, te niet en opnieuw rechtdoende:

Verklaart de strafvordering tegen de eerste beklaagde met betrekking tot de toelastleggingen A en B vervallen door verjaring.

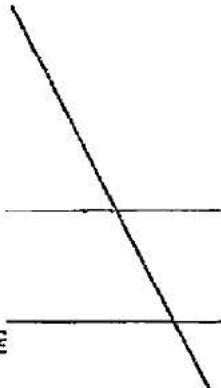
Stelt de zaak voor de behandeling van de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom op de terechtzitting van **donderdag 28 mei 2009 te 14 uur**.

Houdt de beslissing over de kosten aan.

Kosten:
Afschriften:
Opstelrecht ber.bekl.:
Dagvaarding:

+ 10 % :

Totaal :€

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende
correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter, en de raadsheren en
en in openbare terechtzitting van 14 november
2008 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid
van substituut-procureur-generaal, met bijstand van
griffier